

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 60.981 van 15 juli 1996
in de zaak A. 69.796/IV-15.852.**

In zake : Anne MUYLLAERT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1

tegen :

de Katholieke Hogeschool Leuven,
gevestigd te LEUVEN,
Kapucijnenvoer 39.

DE RAAD VAN STATE, IVe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Anne MUYLLAERT op 11 juli 1996 heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Examencommissie van het eerste jaar vroedkunde van het Departement Verpleegkunde en Vroedkunde Sint-Elisabeth, van de Katholieke Hogeschool Leuven, haar schriftelijk medege-deeld bij schrijven van 4 juli 1996, bij welke beslissing verzoekster wordt afgewezen;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op de oproeping van 12 juli 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op dezelfde dag, om 15.00 uur;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat N. DE CLERCQ, die loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor verzoekster, en van Voorzitter van de examencommissie A. JORDENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster één annulatiemiddel aanvoert, waarin ze echter wel verscheidene rechtsregels geschonden noemt, te weten de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het consistentiebeginsel en, tenslotte, de formele motiveringsplicht, opgelegd bij de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Overwegende dat blijkens de uiteenzetting van het middel het herleid mag worden tot de schending van de materiële motiveringsplicht; dat wat verzoekster de bestreden beslissing immers verwijt is dat deze niet op deugdelijke motieven is gebaseerd; dat een zodanig verwijt niet gepaard kan gaan met de stelling dat men de motieven van de bestreden beslissing niet kent, de enige stelling waarmee men zich nuttig op een schending van de formele motiveringsplicht kan beroepen; dat ondeugdelijkheid van de motieven kan voortvloeien uit het feit dat de motieven hetgeen is beslist in redelijkheid niet kunnen dragen - wat onverenigbaar is met het zogenaamde redelijkheidsbeginsel -, uit het feit dat de motieven het resultaat niet zijn van een zorgvuldig onderzoek - wat onverenigbaar is met het zogenaamde zorgvuldigheidsbeginsel - of uit het feit dat de motie-

ven elkaar tegenspreken - wat onverenigbaar is met het zogenaamde consistentiebeginsel;

Overwegende dat zeker in een kort-gedingprocedure en zeer zeker in een versnelde kort-gedingprocedure wegens uiterst dringende noodzakelijkheid, het verantwoord is zich tot het wezenlijke te beperken; dat de feitelijke grondslag van verzoeksters enig annulatiemiddel dus uitsluitend wordt getoetst aan de verplichting tot deugdelijke materiële motivering, in welke verplichting mee begrepen zijn het moeten voldoen aan de eisen van redelijkheid, zorgvuldigheid en consistentie;

Overwegende dat ter ondersteuning van het middel verzoekster doet gelden :

"het mist elke materiële grondslag de stages een 9/20 toe te bedelen alwaar nopens de twee stages volgende eindbeoordelingen gemaakt worden :

inzake de eerste stage : 'zeer goede evolutie', 'zeer goede integratie', 'doe zo voort'.

inzake de tweede stage : 'An is eerder positief geëvolueerd naar het einde van de stage toe'.

Daarna werden wel de minder positieve elementen van het begin van de tweede stage vermeld maar de eindconclusie, overigens steun vindende in het zeer positieve vierde tussentijdse evaluatieverslag, was 'eerder positief'.

Een globale beoordeling als onvoldoende is niet compatibel met deze evaluaties. Deze evaluatie schendt redelijkheidsbeginsel en consistentiebeginsel";

Overwegende dat verzoekster voorts kritiek uitbrengt op de minder positieve elementen uit haar "beoordelingen";

Overwegende dat verzoekster geen cijfers van haar evaluaties citeert, maar enkel bij die cijfers gegeven "toelichtingen en aandachtspunten naar volgende periode"; dat, in overeenstemming met het betoog ter terechtzitting van de verwerende partij, de Raad, zeker vooralsnog, meer belang dient te besteden aan de cijfers zelf dan aan de die cijfers begeleidend commentaar, die verzoekster ten onrechte als eigenlijke beoordeling doet doorgaan; dat aldus eensdeels de cijfers zelf door verzoekster niet bekritiseerd worden, dat anderdeels die cijfers uit zichzelf niet zonneklaar een hogere waardering dan 9 op 20 opdringen; dat er des te meer reden is om aan de cijfers een groter belang te hechten, daar zij zeer gedetailleerd zijn uitgewerkt, verspreid als ze zijn over 10 rubrieken, elk van deze dan nog eens onderverdeeld, sommige zelfs in meer dan 10 eenheden;

Overwegende dat verzoekster er zich voorts over beklagt dat voor het eindevaluatieverslag over haar tweede stageperiode de door haar bereikte beheersniveaus - de waarderingscijfers zijn afgestemd op het door de student bereikte "niveau", gaande van 0 tot 4 - initieel niet geëvalueerd werden, dat zulks pas na meer dan een maand na afloop van de stage werd gedaan en dan nog niet door de vroedvrouw die haar stagementor was, maar door de hoofdvroedvrouw;

Overwegende dat zo te zien de cijfers van de eindevaluatie inderdaad pas een maand na afloop van de stage werden ingevuld; dat echter aangenomen blijkt te moeten worden dat deze cijfers gebaseerd zijn of dan toch in hoofdzaak gebaseerd zijn op de cijfers gegeven bij de gedeeltelijke evaluaties, die naar blijkt uit het dossier voor de tweede stageperiode van week tot week gegeven werden; dat alzo het niet van wezenlijk belang lijkt te zijn dat de eindcijfers pas een maand na afloop van de stage vastgesteld werden en dat ze niet door de mentor vastgesteld werden; dat verzoekster niet aantoon

dat er een voor haar nadelige discrepantie bestaat tussen al de deelcijfers enerzijds en de eindcijfers anderzijds; dat ze dat wel doet voor een enkel deelcijfer, dat in het vierde tussentijdse evaluatieverslag; dat in dat verslag de cijfers inderdaad duidelijk hoger liggen dan in vorige tussentijdse verslagen en in het eindverslag; dat daaruit een voor verzoekster gunstige conclusie getrokken zou kunnen worden wanneer alle tussentijdse evaluatieverslagen van dezelfde persoon uitgingen, in welk geval het vierde verslag inderdaad zou uitwijzen dat de vorige verslagen door een positieve evaluatie van verzoekster voorbijgestreefd waren; dat echter de tussentijdse verslagen van telkens andere begeleiders blijken uit te gaan; dat verzoekster niet weerlegt dat dit een reden kan zijn om voor het eindverslag niet alleen het vierde tussentijdse verslag in aanmerking te nemen, maar ook de vorige; dat daarbij komt dat het vierde tussentijdse verslag niet het laatste blijkt te zijn, dat er nog een vijfde was - of toch moest zijn -, dat haar, naar ze verklaart, echter nooit is meegedeeld; dat verzoekster de neerlegging van dat verslag niet eist; dat het ontbreken ervan overigens niet noodzakelijk in haar voordeel moet spreken, aangezien het voor haar minder gunstig kan zijn dan het vierde en aldus haar zienswijze tegenspreken dat voor de eindevaluatie vooral op dat vierde moest worden gelet;

Overwegende dat verzoekster tenslotte laat gelden dat als totaalpercentage voor haar 51,13 % wordt opgegeven terwijl het rekenkundig 55,68 % bedraagt; dat zij ter terechtzitting echter erkent dat, rekening houdend met de te hanteren wegingscoëfficiënten, het percentage wel degelijk 51,13 % is;

Overwegende dat, mede gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid van de examencommissie, verzoekster voor de ondersteuning van haar middel onvoldoende gegevens heeft aangebracht om dat middel ernstig te doen bevinden; dat de vordering dus moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien juli 1900 zesennegentig, door de IVE vakantiekamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
de H.	D. VERBIEST,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.